Gerçek
SAYI: 90 7 MAYIS 1979 FİYATI: 3 5 TL.
HAFTALIK SİYASİ GAZETE

CHP 1 Mayıs'ı Yasakladı

TSİP GENEL BAŞKANI, TİP GENEL BAŞKANI, DİSK YÖNETİCİLERİ TUTUKLANDI

Egemen sınıflar işçi sınıfımızın ve tüm emekçilerin gücünden korktuklarını bir kere daha gösterdiler.

Hükûmet 1 Mayıs'ı engellemek için haftalar öncesinden hazırlığa başlamıştı. DİSK, yasal bir hakkını kullanmak için yetkililere başvurmuş, 1 Mayıs 1979'u Taksim'de kutlayacağını bildirmişti. Herkes biliyordu ki, 1 Mayıs 1979'da yüzbinlerce emekçi Taksim Meydanı.nı dolduracak, azgınlaşan gericiliğin ve demokrasi düşmanlığının önüne aşılmaz bir barikat kuracaktı.

İşçilerin ve tüm emekçilerin gücünü gözlerden saklamak ve patronların isteklerini yerine etirmek için Hükûmet, bir kere daha sıkıyönetimden yararlanmak yolunu seçti. Bütün demokrasi güçleri, 1 Mayıs'ı kutlama hazırlığını sürdürürken, İstanbul Sıkıyönetim Komutanlığı, 1 Mayıs'ın İstanbul'da kutlanmasını yasakladığını açıkladı.

Hükûmet tekelcilerin gerici isteklerini bir bir yerine getirirken ve gerici saldırganlığın karşısında gerilerken, kitlelerin de gerilemesini ve meydanı halk düşmanlarına bırakmasını istiyor. Bu yüzden bütün vaadlerini unutup anti-demokratik kararlar almaktan ve demokratik haklarımıza saldırmaktan perva duymuyor. 1 Mayıs'ın yasaklanması sosyal demokrasinin emekçi düşmanlığını gösteren ve sermayeye teslim olduğunu kanıtlayan bir gösterge olmuştur.

Tel örgü barikatlar, tanklar ve mevzilenmiş askerler...

Demokrasi güçleri bu saldırılar karşısında geri çekilmelidir. Türkiye Sosyalist İşçi Partisi bir açıklama yaptı ve 1 Mayıs 1979'un Taksim'de kutlanmasının, işçi sınıfının birlik ve mücadelesi açısından şart olduğunu belirtti. DİSK Genel Sekreteri Fehmi Işıklar, 1 Mayıs'ın, her ne pahasına olursa olsun Taksim'de kutlanacağını söyledi. Maden-İş Sendikası yöneticileri, işçi sınıfının birliğini hiçe sayan bir tutumla ve tam da sıkıyönetimin istediği biçimde, 1 Mayıs'ı İzmir'de kutlayacaklarını belirttiler. «İlerlemeci» adı verilen bu sendikacılar, bu bölücü davranışlarından dolayı hükûmetten ve sıkıyönetimden «aferin» aldılar!

Sıkıyönetim DİSK yöneticilerini gözaltına aldı. Demokratik kuruluşlar bu olayı kınadılar. TSİP 1 Mayıs'da Taksim'de olunacağını yeniden açıkladı. Tutuklamaların ardından DİSK yönetimini üstlenen sendikacılar yeni bir açıklama yaptılar ve Taksim'de olacaklarını belirttiler. Onlar da tutuklandılar. Bütün bunlar olurken Başbakan Ecevit susmuş, ortalıkta görünmez olmuştu!

Demokrasi güçleri kararlıydı. Bunu gören İstanbul Sıkıyönetim Komutanlığı İstanbul'da 29 saat süreyle sokağa çıma yasağı koydu. 1 Mayıs günü TSİP Genel Başkanı Ahmet Kaçmaz ve TİP Genel Başkanı gözaltına alındılar. İstanbul'da o gün tutuklananların sayısı bini aştı.

İstanbul'da siyasi parti liderleri ve sendika önderleri tutuklanırken bir gurup, İzmir'de 1 Mayıs'ı kutladığını sanıyordu. Halbuki 1 Mayıs, işçi sınıfının kitlesinin bayramıydı ve emekçiler kitlesi İzmir'e gitmemişti. İşçi sınıfını bölmeye çalışanlar ve bu «hizmetlerinden» ötürü burjuvaziden aferin alanlar böylece ağır bir vebal altına girdiler.

1 Mayıs 1979 yasağı emekçilerin demokratik haklarına ağır bir saldırı niteliği taşımaktadır ve bundan, Ecevit sorumludur. Susmakla veya sıkıyönetimi öne sürmekle CHP siyasi iflâsını örtbas edemiyecektir. Emekçiler 1 Mayıs yasağıyla birlikte sosyal demokrasinin yüzündeki «sahta umut» maskesini de kaldıracaktır.

TSİP ve TİP Genel Başkanlarının, DİSK yöneticilerinin tutuklanması üzerine TSİP Genel Sekreteri bir bildiri yayınladı. Yalçın Yusufoğlu'nun bildirisi şöyle:

TSİP GENEL SEKRETERİNİN DEMECİ :

«1 Mayıs'ın İstanbul'da kutlanmasına karşı çıkan Hükûmet'in yolaçtığı olaylar birçok sendika yöneticisinin gözaltına alınmalarına, sokağa çıkma yasağının getirilerek 4,5 milyon İstanbul'lunun 29 saat süreyle evine hapsedilmelerine kadar varmış ve nihayet TSİP ile TİP'in Genel Başkanları gözaltına alınmışlardır.

Bütün bu olaylar karşısında Başbakan Ecevit günlerdir susmaktadır. İşçilerin belirleyici oylarıyla ve demokratik vaadlerle işbaşına gelen CHP sağcı ve gerici güçlerin baskılarına boyun eğerek olayların bu noktaya tırmanmasının sorumlusu olmuştur.»

TSİP Genel Başkanı Ahmet Kaçmaz'ın «1 Mayıs'ta DİSK'le birlikte 1 Mayıs Alanında olacağız» diye demeç verdiği için gözaltına alındığını söyleyen Yusufoğlu bu uygulamayı «anti-demokratik» olarak nitelemiştir.

TSİP Genel Sekreteri bazı grupların İzmir'de düzenledikleri mitinge kitlelerin itibar etmediğini söyleyerek, «Önceki yıllarda Taksim'de yapılan mitinglere yüzbinler katılırken, İzmir'deki grupsal nitelikli mitinge rağbet olmaması, emekçilerin ayrılıkçı ve grupçu tavırlara verdiği veciz bir cevap oldu» demiştir.

---

gerçek durum

1 Mayıs'ın Gösterdiği

1 Mayıs'lar, her zaman egemen sömürücü sınıfların korkulu rüyası olmuştur. Çünkü 1 Mayıs'lar, işçi sınıfının birlik, mücadele ve dayanışmasının tüm dünya çapında somutlandığı günlerdir. Parababalarını ve onların çanak yalayıcılarını bundan daha fazla korkutacak bir başka şey de bulunamaz. Bu açıdan, 1 Mayıs 1979'un çeşitli anti-demokratik yollardan engellenmesi çabalarına «şaşmamak» gerekir! Ne var ki, gerçekte «doğal» olarak kabul edilemeyecek pek çok şey vardır.

Bir kere, faşist rejimler dışında kapitalist ülkeler de dahil olmak üzere, 1 Mayıs'ın işçi bayramı olarak kabul edilmediği, yasaklandığı hiç bir yer yoktur dünya üzerinde. Çünkü, 1 Mayıs'lar kazanılmış doğal bir haktır. Ülkemizde de, uzun yıllar yasaklanmış olmasına rağmen, 1976'dan bu yana, 1 Mayıs işçi sınıfımızın mücadelesiyle kazandığı bir haktır. Fakat, egemen güçler 1 Mayıs'ı henüz hazmedememişlerdir.

Gelgelelim, bu yılki engelleme ve yasaklamalar, sosyal demokrasi işbaşındayken meydana gelmiştir. MC dönemlerinde dahi yasaklanmayan 1 Mayıs'ın, sosyal demokrat ağırlıklı hükümet işbaşındayken yasaklanması ibret vericidir. Ve asıl doğal olmayan da budur.

Bununla birlikte, olay bir yanıyla da «doğaldır». Çünkü, tekelci parababalarına teslim olan, halk güçleriyle arasına duvar çeken, emperyalizmin ve yerli tekelcilerin istekleri doğrultusunda emekçilere kemer sıktıran, faşist saldırganlık karşısındaki aczini giderek derinleştiren sosyal demokrasinin -istese de istemese de- böylesi anti-demokratik çabalara alet olması bir anlamda kaçınılmazdı. Öte yandan, CHP'nin solundaki güçler de, birlik halinde davranamadıklarından, güçlü bir blok oluşturamadıklarından, sosyal demokrasinin bu noktaya gelmesini engellemeyemişlerdir.

---

1 Mayıs Öncesindeki Polis Manevraları

1 Mayıs 1979'a doğru demokrasi güçleri üzerinde estirilen baskı ve terörü geniş emekçi kitleleri yakından izlediler. İstanbul'da konulan sokağa çıkma yasağına uymadıkları gerekçesiyle bini aşkın insanın gözaltına alındığı ve işkence uyğulandığı da herkes tarafından biliniyor.

Ancak basından ve dolayısıyla kitlelerden gizlenen baskı ve yıldırma yolları da denendi. Doğrudan İçişleri Bakanlığının emrine bağlı olarak çalışan polisler, 30 Nisan akşamı, İstanbul'daki bütün fabrikaları dolaşıp işverenlerden «bilgi» aldılar. Polis - işveren işbirliğinin amacı, 1 Mayıs'a hazırlanan işçileri tesbit edip «cezalandırmak», böylece ve işverenlerin de yardımıyla, işçileri 1 Mayıs törenlerine katılmaktan vazgeçirmekti.

Sıkıyönetimden ayrı olarak ve siyasal iktidar eliyle yürütülen bu türden baskılara ve gizli tesbitlere ancak polis devletinde rastlanılabilir. İşçiler ve emekçiler CHP'nin çirkin yüzünü bir kere daha gördüler ve öğrendiler. Başbakan, bütün bu yapılanların ağır vebalini bilerek üstlendiği için suskun kalmış, baskı uygulamalarının birer demokrasi suçu olduğunu da bildiği için bunları halktan gizli tutmaya gayret etmiştir.

1 Mayıs yasağı sosyal demokrasinin alnının lekesidir ve bunu temizlemek mümkün olmayacaktır.

TÜM 1 MAYIS TUTUKLULARI SERBEST BIRAKILSIN

1 Mayıs öncesinde başlayan gözaltına alma ve tutuklama operasyonu, 1 Mayıs'dan sonra da sürmektedir. DİSK Genel Başkanı Abdullah Baştürk, Genel Sekreteri Fehmi Işıklar, diğer yürütme kurulu üyeleri Rıza Güven, Kemal Nebioğlu ve Tuncer Kocamanoğlu DİSK'e bağlı sendikalardan bazılarının yöneticileri, gözaltına alındıktan sonra, DİSK'de görevi devralan Gıda İş Başkanı Demirhan Tuncay, Tekstil Başkanı Rıdvan Budak ve Sosyal İş Başkanı Özcan Kesgeç ertesi gün yayınladıkları bildiriden dolayı gözaltına alındılar. 30 Nisan Pazartesi günü ise basına açıklama yapan DİSK yürütme görevlileri Selahattin Uyar ve Mehmet Mıhlacı da aynı şekilde gözaltına alındılar. 1 Mayıs sonrasında ise gene basına açıklama yapan DİSK yürütme görevlisi İsmet Cantekin de gözaltına alındı.

TİP Genel Başkanı Behice Boran, merkez yönetim kurulu üyelerinden Can Açıkgöz, Orhan Silier ve Selim Mahmutoğlu da halen gözaltında bulunuyorlar.

Ayrıca, 1 Mayıs nedeniyle bini aşkın kişi de şu anda gözaltında tutulmaktadırlar. Bunlardan bir kısmı hakkında daha şimdiden tutuklama kararı çıkartıldı.

Bütün bu uygulamalar CHP ağırlıklı hükümetin işçi sınıfına emekçilere, tüm ilerici güçlere karşı uyguladığı baskının boyutlarını göstermektedir.

---

1 MAYIS İMZA KAMPANYASI

1 Mayıs 1979 tarihi geçilmiştir, fakat 1 Mayıs mücadelesi sona ermemiştir. Burjuvazinin işçi sınıfına, onun ileri sendikal örgütü DİSK'e, sosyalistlere, ilericilere karşı yöneltiği bu saldırı karşısında devrimci-ilerici demokratik güçler başta olmak üzere tüm demokratik kamuoyunu harekete geçirmek gerekir.

GERÇEK gazetesi, bu mücadelenin bir parçası olarak başlatılan imza kampanyasına tüm olanakları ile katılmaktadır.

GERÇEK okuyucusu tüm arkadaşlar, gazetenin içinde bulacakları ve Başbakan Ecevit'e hitaben yazılmış teksir metninin altını imzalayarak ve kendi çevresinde DİSK'te, tüm 1 Mayıs tutukluları ile dayanışma gösteren kişilere imzalatarak en kısa zamanda GERÇEK Gazetesi Merkez Bürosu Başmusahip Sok. Tan Ap. 10-11 Cağaloğlu adresine postalamak suretiyle imza kampanyasına katılabilirler. Görüldüğü gibi her imza formunda 15 imza yeri vardır, daha fazla imza toplayacak olan ya da teknik bir aksama sonucu kendi elindeki GERÇEK nüshası içinde imza formu bulamayan arkadaşlar ise, herhangi bir kâğıda aşağıdaki ibareyi yazarak ve altını imzalayarak, kendi çevrelerinde imzalatarak GERÇEK merkez adresine gönderebilirler:

«Sayın Bülent Ecevit
Başbakan — ANKARA

Ülkemizde demokratik hak ve özgürlüklere karşı girişilen ve 1 Mayıs 1979'un kutlanmasına yönelik baskıları protesto eden bizler;

— DİSK yöneticilerinin ve 1 Mayıs tutuklularının serbest bırakılmasını

— 1 Mayıs'ın İŞÇİ BAYRAMI olarak yasallaşmasını istiyoruz.

GERÇEK okuyucusu olan tüm devrimci ve yurtsever arkadaşların, kendi çevrelerinde bu imza kampanyasını yaygınlaştırmak için ellerinden gelen tüm çabayı göstereceklerine ve dayanışma görevlerini yerine getireceklerine inanıyoruz.

Örgütlerin toplayacağı imzalar dışında, tek tek GERÇEK okurlarının kişisel çabaları sonucu kendi çevrelerinden azami ölçüde imza toplamaları ile ülke çapında toplanacak yüz binlerce imzaya gene yüz binler düzeyinde ilâve yapılmış olacaktır.

Bu kampanya, 1 Mayıs'a sahip çıkan tüm ilerici güçlerin dayanışmasının sembolleşeceği önemli bir uğraştır ve lâyıkıyla başarılacaktır.

AHMET KAÇMAZ SERBEST BIRAKILDI

1 Mayıs günü, İstanbul Sıkıyönetim Komutanlığınca göz altına alınan Ahmet Kaçmaz serbest bırakıldı. Bilindiği gibi Kaçmaz, 1 Mayıs'ta İstanbul'da sıkıyönetim tarafından gözaltına alınmıştı.

Kaçmaz hakkındaki soruşturmanın tutuksuz olarak sürdürüleceği açıklanmıştır.

Çeşitli parti ve kuruluşlar yaptıkları açıklamalarda, 1 Mayıs günü, sosyalist parti liderlerinin gözaltına alınmasını kınamışlar, bunu, siyasî hürriyetlere karşı girişilmiş ağır bir saldırı olarak nitelendirmişlerdir.

Siyasal hürriyetlere yönelen ve parti önderlerinin tutuklanmasına kadar tırmanan gerici ve anti-demokratik baskılardan sorumlu olan bugünkü hükümet, emekçilere verdiği sözlerin tam tersini yapmış olmaktadır. Ve bu sorumluluktan kendisini kurtaramıyacaktır.

DİSK'İN TSİP'E MESAJI

1 Mayıs öncesinde ve 1 Mayıs günü demokrasi güçleri üzerinde estirilen baskı ve terör karşısında, yöneticilerinin büyük bir bölümü göz altına alınan DİSK'in yürütme kurulu görevlilerinden TSİP Genel Başkanlığına aşağıdaki dayanışma mesajı gönderilmiştir:

«1 Mayıs 1979 bir ayıraç ve dönemeç noktası olmuştur. Demokrasi güçlerine yönelen baskılar, varolan demokratik hakların kullanılmasının engellenmesi bunun kanıtıdır. Bir yandan faşizm özlemleri içinde her an yeni saldırıların düzenlenmesine yönelik yeni saldırılar yapılırken, bir yandan da demokrasi güçlerini bölme girişimleri en uç noktaya çıkmıştır.

Türkiye işçi sınıfının devrimci sendikal örgütü olarak daha geniş ekonomik ve demokratik haklar mücadelesinde sonuna kadar kararlı olduğumuzu belirtirken örgütünüze yönelen baskılara karşı dayanışma dileklerimizi bildiririz.»

DİSK Yürütme
Görevlileri A.
Nusret Aydın

DÜNYA SÖMÜRÜYE VURA VURA DÖNÜYOR

MISIR SAVUNMA BAKANI:

«İsrail'in Filistinlilere Saldırması, Bizimle İlişkilerini Etkilemez»

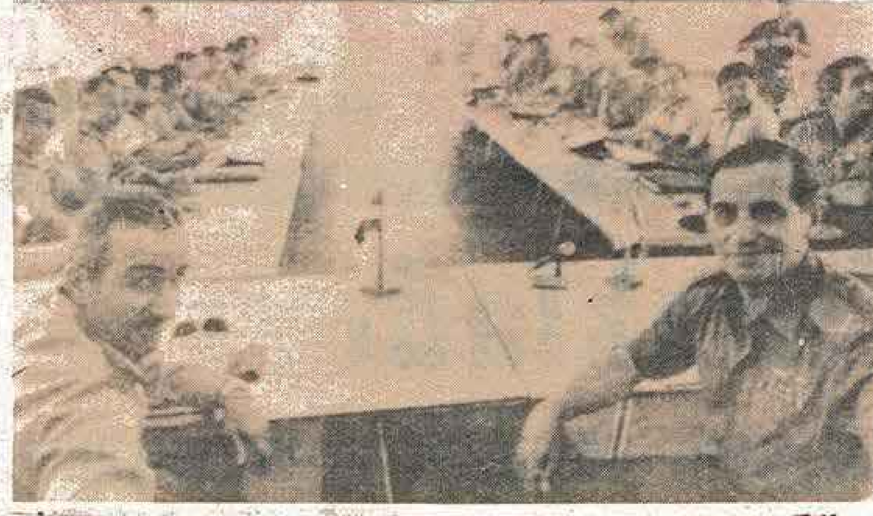
● SURİYE, IRAK, YEMEN, SUUDİ ARABİSTAN MISIR'LA İLİŞKİLERİNİ KESTİ.

Mısır burjuvalarının Arıp halklarına ve Filistin Davasına ihaneti katmerleşerek devam ediyor. Mısır'da anlaşması sonucu da batı sınırını emniyete alan İsrail siyonistleri doğu'da Lübnan'a ve Filistin kamplarına saldırılarını arttırdılar. İsrail saldırıları sonucu bir çok sivil hayatlarını kaybetti. Filistin halkı da bu saldırılara kuzey İsrail'e baskınlar düzenleyerek cevap verdi.

İsrail'le ilişkilerini sür'atle sağlamlaştıran, hatta onunla İskenderiye'de ortaklaşa bir hava meydanı inşa etmeye bile karar veren Mısır egemen sınıflarının kuklaları Sedat ve hükûmeti ise İsrail'in Filistin kamplarına saldırılarınc aldırmayacaklarını açıkladılar. Mısır Savunma Bakanı şöyle dedi: «İsrail'in Filistinlilere saldırması bizimle ilişkilerini etkilemez.» Yani İsmail Fehmi böylece İsrail'e yeşil ışık yakmış oldu. «Siz Filistinlilere istediğiniz kadar yüklenebilirsiniz, bizden bir tepki gelmez.» demeye getirdi.

Mısır'ın ihaneti onu özellikle Arap dünyasında yapayalnız bırakıyor. Birçok Arap ülkesi, Irak, Suriye, Yemen, Ürdün, İran ve hatta Suudi Arabistan Mısır ile diplomatık, ekonomik bütün ilişkilerini kestiler.

Yakında Mısır'ın emekçi halkı da Mısır burjuvazisiyle ve onun kuklalarıyla ilişkiyi kesebilir. Asıl kıyamet o zaman kopacak.

İsrail ve Mısır Subayları kafa kafaya vermişler Filistin Halkını nasıl ezeceklerini hesaplıyorlar.

EMPERYALİZM SİLAHSIZLANMA ÇABALARINI SABOTE EDİYOR

Orta Avrupa'daki silâhlı güçlerin karşılıklı azaltılması ve uzun ve orta menzilli, nükleer başlıklı silâhlardan Avrupa'nın arındırılması için sürdürülen çalışmalar, emperyalist ülkelerin işi yokuşa sürmeleri yüzünden tehlikeye girmektedir.

Silâhsızlanma Avrupa halklarının ve bütün dünyanın yararına sonuçlar doğuracak ve savaş tehlikesini büyük ölçüde geriletecektir. Ancak Alman Emperyalizmi ve savaş yanlısı tekellerin has adamı olan Almanya Başbakanı Helmut Smith, Sovyetler Birliğine karşı düşmanlık politikasının sürdürülmesini savunmaktadır.

Bilinir ki, silâhsızlanmaya karşı olanlar ve sömürüsünü silâh ticaretine dayandıran tekelci güçler, kârlarını artırmanın yollarından biri olarak Sovyet düşmanlığını görmektedirler. Avrupada'ki silâhsızlanmayı konu alan SALT - 2 görüşmelerinde orta menzilli nükleer silahların sökülüp kaldırılması karara bağlanacaktır. Alman tekelcilerin siyasî temsilcileri buna karşılık ABD'den, Almanya'da yeni orta menzilli nükleer silahlar monte etmesini istemektedirler. Onların göstermeik kaygusu, nükleer silahların Orta Avrupa'dan kaldırılması halinde Almanya'nın Sovyetler Birliği karşısında zayıf düşeceği ve «yem» olacağıdır!

Bu sahte ve asılsız gerçekler aslında, silahsızlanma politikasının başını çeken sosyalist politikanın ortan itibarı karşısında duyulan korkuyu gizlemek ve savaş yanlısı emperyalist politikayı haklı göstermek içindir.

Ama insanlık, bu öldürücü silahlardan kurtulmanın ve güvenlik içinde yaşamanın özlemini duymaktadır. İnsanlığın özlemleri ve çıkarları bir avuç tekelci militarist gücün kâr hırsına feda edilemez. Barış güçleri, barışı koruyup geliştirmekte, silâhsızlanmayı gerçekleştirmekte kararlıdırlar.

İRAN'DA YENİ SUİKASTLER

● DEVRİM KOMİTESİ ÜYESİ ÖLDÜRÜLDÜ.

İran'da karşı devrimciler siyasî suikastler yapmaya başlamışlardır. İran Genel Kurmay Başkanı Garani'nin öldürülmesinden sonra son olarak İran Devrim Konseyi üyelerinden Ayetullah Mutahari yaylım ateşine tutularak öldürülmuştur. Bu siyasî cinayetlerin sorumluluğunu «Furkan» adını taşıyan aşırı sağcı bir örgüt üstlenmiştir.

İran devriminden sonra Ayetullahlar arasında ve çeşitli güçler arasındaki ayrılıklar istikrarlı bir yönetim oluşmasına sekte vurmuş ve bunun yarattığı kargaşa, karşı devrimcilerin devrimi geriletme girişimlerine kolaylık sağlamıştır.

İran'da güçlü bir yönetimin oluşması ve devrimin geleceği faşist monarşiye karşı devrimden önce birlikte davranan tüm ilerici ve sosyalistlerin birliğinin sağlanmasından geçecektır. Keza, Ayetullahlar içinde demokrat kesimi temsil eden Telegani ile Humeyni arasında ikili görüşmeler yapılmış ve olumlu sonuçlar alınmıştır. Telegani, komünistlerin ve diğer ilericilerin hükûmette yer almalarını istemekte ve etnik grupların kendi kaderlerini kendilerinin tâyin etmeleri gerektiğini söylemektedir.

Karşı Devrimciler tarafından katledilen Ayetullah Mutaheri

Humeyni - Telagani görüşmesiyle başlatılan ileri adımın daha ileri götürülmesi ve halen tam olarak ezilmemiş olan karşı devrimin püskürtülmesi için tüm ilerici güçlerin biraraya gelmeleri İran devriminin geleceği açısından hayati önem taşımaktadır.

EĞİTİM KÖŞESİ

1 Mayıs'lardan Kimler, Niçin Korkmaktadır?

İşçiler ve tüm emekçiler, 1 Mayıs günlerinin sevincini, sömürücü egemen sınıflar ise korkusunu yaşıyorlar.

Bu korkuyu anlayabilmek için 1 Mayıs'ın anlamından çok, yarattığı etkilere ve tarih içindeki yerine yakından bakmak gerekir.

Çağımızdaki sömürü toplumlarının iki temel sınıfı, uzlaşmaz iki kutup etrafında toplanmaktadırlar. Kutuplardan biri **EMEK**, öbürü de **SERMAYE**'dir. İşçiler **emeğin**, sömürücü sınıflar **sermayenin** yücelmesinden, egemenliğinden ve özgürlüğünden yanadırlar. Sermayenin egemenliği ve özgürlüğü ise, işçilerin ve tüm çalışanların köleliği anlamına gelmektedir.

Ve bu iki temel sınıf arasındaki mücadele, herkes görmekte ve öğrenmektedir ki, emeğin zaferi ile sonuçlanmaktadır. Emekçiler sermayenin boyunduruğundan kurtuluyorlar ve sosyalist bir düzende kardeşçe ve eşitçe yaşamanın koşullarını yaratıyorlar.

Yıl boyu sömürüye karşı mücadele, fabrikalarda, tarlalarda, atölyelerde, devlet dairelerinde, kırlarda ve şehirlerde, **Partilerde**, derneklerde ve sendikalarda sürüyor. Tek tek veya guruplar halinde, örgütlü veya örgütsüz, emekçilerin verdiği bu kurtuluş mücadelesi 1 Mayıs'larda gelip bir tek meydanda, meselâ Türkiye'de Taksim Meydanı'nda, somutlanıyor. O gün bütün emekçiler, kendi sınıf güçlerinin boyutunu görüyorlar, toplumu değiştirme iradelerini coşkuyla dile getiriyorlar. Ülke çapında parça parça ama tek bir mantığa bağlı olarak yürütülen emekçi sınıf mücadelesi 1 Mayıs günü boşaldığı alanda kendi toplamını yaratıyor, birliğinden doğan gücünü görüyor ve önündeki mücadele görevlerine daha bir güvenle dönüyor.

Bu kadar değil kuşkusuz. Çünkü aynı saatlerde, dünyanın başka kentlerinde de işçiler vardır 1 Mayıs alanlarında. Renkleri ve dilleri ayrı olan milyonlarca emekçi 1 Mayıs günlerinde ortak duyguları yaşamakta ve dile getirmektedir. Bu, dünyanın sömürücü güçlerinin karşısında, barış ve kardeşlik günlerinin mimarı olan emekçilerin **uluslararası birliği** anlamına gelmektedir. Ve sömürünün temellerini sarsan bu büyük güç aynı zamanda emekçi düşmanlarının korkusudur.

MAOCU GERİCİLER KÜSTAHLIĞI ELDEN BIRAKMIYOR

«VİETNAM'A YENİDEN SALDIRIYA GEÇEBİLİRİZ»

● PEKİN LİDERLERİ BİRLEŞMİŞ MİLLETLER SEKRETERİNE «VİETNAM'A İKİNCİ BİR DERS SALDIRISINA GEÇEBİLİRİZ» DEDİLER.

● MAO'CULAR, ABD'YE ÇİN'DE ASKERİ DİNLEME ÜSLERİ KURMASINI TEKLİF ETTİ.

Geçtiğimiz günlerde kahraman Vietnam halkına karşı vahşi saldırıya geçen ve hakettiği dersi alarak geri dönen Mao'cular küstahlıklarını elden bırakmıyorlar. Çin, Vietnam Amerikan emperyalizmine karşı mücadele ederken Vietnam'a ait Spratly ve Parasel adalarını işgal etmişti. Şimdi Mao'cular bu adaların Çin'e ait olduğunu Vietnam'ın kabul etmesini istiyorlar. Bunun gibi bazı yayılması talepler yüzünden Vietnam Çin ile görüşmeleri kesmişti.

Çin yöneticileriyle bu konuyu görüşmek için Pekin'e gelen Birleşmiş Milletler Genel Sekreteri Kurt Waldheim'e «Vietnam, sınır kışkırtmalarını sürdürürse ikinci bir ders saldırısına daha geçeriz.» demişler. Mao'cu saldırganlar bu «sınır kışkırtmaları» masalıyla kimseyi kandıramıyacaklarını bilmelidirler. Onların yayılma siyaseti güttüğü, tüm komşularından toprak talepleri bulunduğu artık herkes tarafından biliniyor.

Öte yandan Mao'cu Çin liderlerinin emparyalizmle işbirliği siyasetlerinin yeni bir örneği daha geçtiğimiz günlerde açıklandı. Mao'cular, Amerikan emperyalistlerine Çin'de radar ve dinleme tesisleri kurmalarını teklif ettikler. Sovyetler Birliği'ni «dinleyecek» olan bu tesislerin kurulması için Mao'cuların tek şartı edinilen bilgilerin paylaşılması.

ABD CUMHURBAŞKANI'NIN OĞLU VE GELİNİ UYUŞTURUCU MADDE KULLANIYOR

Beyaz Saray'da ABD Başkanı olarak görev yapan Jimmy Carter'ın oğlu ve gelininin uyuşturucu madde kullandığı açıklandı. Bu açıklamayı yapan, herhangi bir dedikodu yazarı ya da şöhret peşindeki bir gazeteci değil. ABD Cumhurbaşkanının oğlu ve gelininin uyuşturucu madde kullandığını, bizzat onların koruma polisliğini yapan bir devlet görevlisi açıkladı.

Koruma polisinin verdiği bilgiye göre, ABD cumhurbaşkanının oğlu ve gelini, düzenli olarak seks ve uyuşturucu madde partilerine gitmekte ve, orada özellikle marijuana isimli uyuşturucu madde almaktadırlar. Koruma polisi bu partilerin yapıldığı eve kadar her defasında kendisinin Başkanın oğlu ve eşiyle birlikte gittiğini, evin kapısında gece sabaha kadar beklediğini, sonra da onları alıp geri getirdiğini söylemiştir.

Bilindiği gibi ABD başkanının kardeşi bir alkoliktir ve sık sık içki içip rezalet çıkarmaktadır. Başkan Carter'ın oğlu ise, amcasının gittiği yoldan gitmekle kalmayıp, onu da aşmış ve uyuşturucu madde müptelası olmuştur.

Amerikan kamuoyunda şok tesiri yapan bu haber, emperyalizmin kalbi ve beyni durumundaki Amerikan toplumunun ne denli kokuştuğunun ve çürüdüğünün yeni bir kanıtıdır.

Bu çürüme ve kokuşma, gerçekte kapitalizmin çürümeisdir. Kapitalist toplumun bunalımlarını, yıkıcı psikolojik etkenlerle birlikte yaşayan ve geleceklerinden umutlu olmayan, değer yargıları yıkılmış durumda bulunan Amerikan gençliği, öylesine derin bir çöküntü içindedir ki, cumhurbaşkanının oğlu ve gelini bile, uyuşturucu maddelerin ve seks partilerinin düşkünü olmuşlardır.

Öte yandan ABD'de uyuşturucu madde kullanmak suç olduğu halde, Amerikan polisi ve adliyesi bunu bildiği halde olaya seyirci kalmaktadır. Başkanın oğlu, **polis refakatinde** suç işleyebilmektedir. Bu ise, ABD'deki polis ve adalet mekanizmasının içinde bulunduğu rezalet batağının sadece küçük bir parçasıdır.

Bayramlar Yasaklanmaz!

Ayşe Çetin

BEDİŞ: Alo! Sen misin hayatım. Gördün mü olanları! «Kotra»da «Konken» partisi yattı. Sokağa çıkma yasağı konmuş. Halbuki ne harika olacaktı, fışır fışır denizin ortasında «konken», Ay valla nasıl heveslenmiştim. Allah kahretsin.

Ayol bizim hizmetçi Hatçanıma «Sizin yüzünüzden» 1 Mayıs'ta eve tıkılıp kalacağız. Kırk yıllık «Bahar» Bayramı ne zamandan beri «İşçi» Bayramı oldu diyecek oldum. Ne cevap verse beğenirsin.

— «Son senelere kadar biz de yanılmışız. Neredeyse 100 YILLIK İŞÇİ BAYRAMI bize Bahaı Bayramı diye yutturulmuş. Ama artık öğrendik. Senede bir gün biz EMEKÇİLERE bir BAYRAM bile çok görüldü.» dedi.

Ayol bu ne biçim bayram böyle? Yürüyüş'ler Miting'ler böyle bayram mı olurmuş iyi ki yasaklandı diyecek oldum.

Aman efendim sen misin diyen. Kızdı ve bir sürü de ukalâlık etti. «Yok efendim her bayramın bir kutlama «töresi» varmış. Nasıl ki Cumhuriyet Bayramı geçit töreniyle, Kurban Bayramı kurban keserek kutlanıyorsa. İşçi Bayram'ının «töresi» de yürüyüşler, mitinglerle kutlanması imiş. Çünkü 1 Mayıs işçilerin «dayanışma, mücadele» günü imiş. Bütün dünya'da böyle kutlanırmış. Yoksa bilmiyormuydunuz dedi. Sonra da gözlerini aça aça bağırdı. BAYRAMLAR YASAKLANMAZ!»

Ayol ne günlere kaldık şekerim. Kadında dil kürek kadar, çekinmeden herşeyi söylüyor. Yok, bu kadın böyle değildi çok DEĞİŞTİ. Buna bu akılları öğreten o bilmem ne fabrikasında çalışan kızı. Hayır kadını kovacam ama iyi iş yapıyor doğrusu kovamıyorum.

Söz ayak takımına düştü. Yazıklar olsun...

MUTFAKTA BULAŞIK YIKAYAN HATİCE HANIM DÜŞÜNDÜ. BU HİZMETÇİLİK REZİLLİK. FABRİKADA İŞ BULAMIYORUM.

BİZİM ÇOCUKLAR ÇOK HAKLI, ÇOK HAKLI, «SESİMİZİ BİRLİKTE YÜKSELTELİM, BİRLİKTE DAVRANALIM BİRLİKTE MÜCADELE EDELİM. BAYRAMINIZ KUTLU OLSUN!»

NİKARAGUA'DA DİRENİŞ SÜRÜYOR

Genel Grev Başladı

● SOMOZA'NIN ULUSAL MUHAFIZLARI 5 KİŞİYİ ÖLDÜRDÜ.

Nikaragua'nın kanlı diktatörü Somoza'ya karşı karşı direniş büyüyerek sürüyor. Halk ayaklanmasının başını çeken Sandinista gerillaları ülkenin dört bir yanında silâhlı mücadeleyi yürütüyorlar.

Bu mücadele sırasında ayatlarını kaybeden bazı gerillaların mezarlarına çiçek koyan beş kişinin Ulusal muhafızlar tarafından öldürülmesi üzerine grevler sür'atle yayılmaya başladı. İşçiler, doktorlar ve öğretmenlerin grevini öğrenciler de boykotlarla destekliyor.

Zimbabwe'deki Sahte Seçimler Kimseyi Aldatamaz!

● IRKÇILAR GÖZ BOYAMAK İÇİN BİR İŞBİRLİKÇİ SİYAHI BAŞBAKAN YAPTILAR.

● BİRLEŞMİŞ MİLLETLER GÜVENLİK KONSEYİ SEÇİMLERİ GEÇERSİZ İLAN ETTİ.

Zimbabwe'de egemenliklerini sürdüren ırkçı beyazlar siyah halkın yürüttüğü kurtuluş mücadelesini ülkede yaşayan milyonlarca siyahı sormasını belki engelleyebiliriz umuduyla oyunlar düzenliyorlar. Bunlardan en sonuncusu geçenlerde yapılan sahte seçimler oldu. Bu seçimler sonucunda dizginlerin gene beyazların elinde olduğu ama bir işbirlikçi siyahın Başbakan olarak göründüğü bir hükûmet kuruldu. Muzoreva adını taşıyan ve bir rahip olan bu işbirlikçi ırkçı beyazların ordusunun komşu Zambiya başkentini basarak ZAPU kurtuluş örgütünün liderini öldürmeye teşebbüs etmesini bile savunacak kadar utanmasız.

Ancak bu seçimleri ne Zimbabwe halkı tanımaktadır, ne de başka halklar. Emparyalizm bile seçimlere açıktan sahip çıkamıyor. Nitekim geçenlerde Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyinde bu seçimlerin geçersiz olduğunu ilân etmek üzere bir oylama yapıldı. Oylamada Amerika, İngiltere ve Fransa çekimser oy kullandı. Buna karşılık konseyin diğer oniki üyesi karar lehine oy verdiler.

Çocuklar Suçlu Değildir!

HAVVA CİRAVOĞLU

1979 yılı UNESCO tarafından çocuk yılı ilân edildi. Ülkemizde ve bütün dünyada çocuklar, hayatın gelecekteki sahipleri, binlerce sorunla yüzyüze, içler acısı bir durumda. Çocuk yılı nedeniyle yapılan sözüm ona çalışmalar, göstermelik olmaktan öte geçmiyor. Sorunlara el atmak bir yana, örtbas ediliyor. Aşağıdaki inceleme, dünyada ve ülkemizde çocukların durumunu ele alarak, toplumun ve iktidarların sorumsuzluğunu dile getiriyor.

Çocuk denince yaşamı, gelişimi büyüklere bağımlı, korumasız, özen bekleyen bir varlık akla gelir. Bunun yanında büyüklerin hepsi bu varlığın mutluluğundan yana olduğunu söyler dururlar. Şayet böyle olsaydı bugün çocuk sorunu diye bir sorunla karşı karşıya gelinir miydi?

Çocuk sorunlarının çocuk düşmanlığından veya tek tek kişilerin kötü niyetinden kaynaklandığını söylemek yanlış olur. Böyle düşünürsek çözüm yollarını yanlış tesbit ederiz ve bu bizi bir sonuca götürmez. Çocukların hayatlarıyla ilgili sorunlarını toplumun ekonomik durumundan ve sosyal yapısından soyutlamak mümkün değildir. Bunu bir örnekle gösterebiliriz: Türkiye'de her yıl bin bebekten 153'ü bir yaşına varmadan ölürken SSCB'de bin bebekten sadece ikisi ölmekte. Bunun nedenini ülkenin ekonomik ve sosyal yapısında aramak gerekli.

Önce dünyadaki çocukların genel durumunu görelim:

150 milyon
156 milyon
500 milyon
15 milyon
40 milyon
165 milyon

Bakıma ve korunmaya muhtaç çocuk.
Barakalarda ve gecekondularda yaşayan çocuk.
Aç insanın yarısını çocuklar teşkil ediyor.
0-5 yaş arası yılda ölen çocuk sayısı (Sosyalist ülkelerin dışında.
14 yaşın altında çalışan çocuk.
Okulsuz çocuk.

Sadece bu sayılar, kapitalist dünyada çocukların ne kadar korkunç sorunlarla karşı karşıya olduğunu anlatabiliyor.

Peki bu genel durum içinde Türkiye'nin çocukları nasıl? Bir bakalım:

35 bin çocuk her yıl bir yaşına varmadan ölüyor.
120 bin çocuk ölüyor her yıl.
46 bin 0-14 yaş arasındaki çocuklardır.
3716 okulsuz köy bulunmakta.
2-5 milyon arasında korunmaya ve bakıma muhtaç çocuk var.
6 milyon çalışan kadından 6 bini çocuğunu yuvaya verebiliyor.

12-14 yaş arasındaki çocukların yüzde 38'i çalışmaktadır.

Burada şunu da belirtmekte büyük yarar var. 0-5 yaş arasında yılda ölen çocuk sayısında, dünyada ilk sıralarda yer alan ülkelerden biri de Türkiye'dir.

Bütün bu sorunların kökenini Türkiye'nin toplumsal yapısında aramak gerek.

Çocuk sorunlarını kesin bir sınıflamaya gitmeden şöyle sıralamak mümkün.

1 — Beslenme yetersizliği Ülkemizde yılda her yüz çocuktan onbeşi bir yaşına varmadan ölüyor. Bunun en büyük nedeni gıdasızlıktır. Annelerin hâmilelik döneminde ortaya çıkan bu sorun çocuk doğduktan sonra da devam ediyor. 1-6 yaş arasındaki çocukların yüzde 17'sinde besinsizlik kendini zayıflık şeklinde gösteriyor.

Her yüz çocuktan 2,4'ünde ise büyüme geriliği görülmektedir.

Okula giden çocukların yüzde 7' si okula aç gitmekte ve yüzde 76'sı beslenme programından yararlanamamaktadır.

2 — Sağlık kurumlarının yetersizliği: Sağlık hizmetlerinin kısıtlı ve işlevini yerine getiremez oluşu, çocukları doğum anında etkilemektedir. Tıbbi olanaklardan yoksun olarak yapılan doğumlar, ana kadar çocuğun da hayatını tehlikeye atmakta.

Sağlık hizmetlerinin yetersizliği yanında, dengesiz dağılımı da sözkonusudur. Bursa'da 8 sağlık merkezi bulunurken, Urfa'da 2 sağlık merkezi bulunmaktadır. (1969 ist. yıl.)

Ayrıca bu sağlık merkezlerinin kapasiteleri de çok sınırlıdır. Hastahane kapılarındaki izdihamı bilmeyen yoktur.

3 — Çocuklarımız eğitimsizdir: Çocuk bakım ve eğitiminde en büyük sorumluluğu taşıyan annedir. Halbuki ülkemizde kadınların yüzde 67'si okuma - yazma bilmemektedir.

Eğitim sisteminin bozukluğunu bir yana bırakalım. Türkiye'de 3716 köyün hâlâ okulu yok. Bu okulsuz köylerin doğu'da bulunmaları hiç de rastlantı değildir. Doğu'daki birçok okulun hâlâ ikili, üçlü hatta dörtlü, beşli sınıflarla bir arada ders yaptığı da herkesin bildiği bir gerçektir.

Her yıl bir yaşına varmadan ölen çocukların yüzde 90'ı okuma - yazma bilmeyen ailelerden gelmektedir.

Ayrıca gelir düzeylerine göre çocuk ölümüne baktığımızda karşımıza şu çıkıyor. Dar gelirli ailelerde doğan her yüz bebekten 40'ı ölmekte. Geliri yüksek ailelerde ise sadece biri ölmekte. Ölüm olayının bakım ve beslenmeyle ilgisini bu sayılar açıkça gösteriyor. Ters orantılı bir ilişki iyi bakım, az ölüm, kötü bakım çok ölümle sonuçlanmakta.

4 — Ülkemizde 2 milyon civarında kımsesiz ve sakat çocuk var. 3 milyon civarında korunmaya muhtaç anormal çocuk bulunmakta.

Yüzümüzü kızartan gerçek şu; Devlet bu çocukların ancak 6 binini barındırabiliyor. Ona da korunup - barındırmak denebilirse şayet. Sırf, kimsesiz sokakta büyüyen çocukların sayısı 65 bin.

Sosyalist ülkelerde ise böyle bir sorun yok. Devlet bütün çocukları (normal - anormal) himayesine almış durumda. Kapitalist ülkelerde ise her yüz çocuktan ikisi, geri kapitalist ülkelerde ise her yüz çocuktan beşi korunmaya muhtaçtır. Bu çocuklar devletin özel ihtimamını daha ne kadar bekleyecektir?.

5 — Çalışan kadınlar, diğer sorunları yanında bir de kreş sorunuyla karşı karşıya kalıyorlar. Çocuğa bir bakıcı veya yuva bulmak, son derece güçtür. Ülkemizde tarım kesimi de dahil 6 milyon kadın çalışma hayatında. Bu kadınların ancak 6 bini çocuğunu kreşe veya yuvaya verebiliyor. Bunlar devletin veya kâr amacıyla kurulan yuvalar olabilmektedir.

6 — Çalıştırılan çocukların durumu da içler acısı. İlköğretimden sonra binlerce çocuk, girecek okul bulamadığından, maddî olanaklardan yoksun olduğundan, en önemlisi ekmek parasını kazanmak için çalışma hayatına atılıyor. Türkiye'de bu sebeplerden 12-14 yaş arasındaki çocukların yüzde 38'i çalışmaktadır. Bunların çoğunun sokaklarda, pis ve denetimden uzak atölyelerde ve tarım kesiminde ailesine yardımcı olmak için hayatlarını ve gelişimlerini tehlikeye attığını biliyoruz.

En küçük çalışma yaşını UNESCO 16 olarak tesbit etmesine rağmen, Türkiye'de böyle bir sınırlama yok. Sadece sanayi kesimindeki çalışma yaşı 12 olarak tesbit edilmiş. Bunun da son derece vahşi bir uygulama olduğu bellidir.

Dünyada, 14 yaşından küçük çalışan 40 milyon çocuk var. Bunların yüzde 90'ı geri kalmış ülkelerde, yüzde 10'u ise gelişmiş kapitalist ülkelerdedir.

Çocuk emeğinin çok ucuz olması, üstelik çok daha kolay sömürülebilir olması, son yıllarda özellikle ABD gibi ülkelerde çocuğa rağbeti arttırdı.

7 — Bütün bunlar, ülkemizde çocuk suçlarının yaygınlığına yol açıyor. Oysa bugüne kadar Türkiye, çocuk mahkemesi kurmamakta direnen ülkelerden biriydi. Çocuklar bugüne kadar büyüklerle aynı cezalara çarptırılıyordu. Aradaki fark sadece cezanın süresinde.

Çocukları suça iten nedenlerin başını ekonomik güçlükler çekmekte. Diğer nedenler ise toplumun yapısıyla ilgili sorunlar. Öyleyse gerçekte, suçlu çocuk diye bir kavram olamaz. Ancak suçlu toplum olabilir. Toplum, çocukları, duygularını sömüren yayınlarla, kan dâvalarıyla, kötü filmler, kendi bozuk ahlâki ve sorumsuzluğuyla suça teşvik etmektedir. Bu durumda, hiç değilse, çocukları kötü şartlanmalardan korumak ve asgarî beslenmelerini sağlayacak çalışmalara yönelmek, suçların nedenlerini doğru tespit etmek gerekmektedir.

Çıkacak olan çocuk affı çocuk sorununu çözümlemekten uzaktır.

Ailelerin maddi zorluklar içinde olmasının ve eğitimin bozukluğunun cezasını çocuklar çekmektedir.

Cezaevlerinde çocuklar kullanılmakta ve cezaevinden çıkan çocuk profesyonel suçlu durumuna düşmektedir.

Bütün bu söylediklerimize paralel çözüm yolları ne olmalıdır?..

Aslında çocukların çocukluklarını yaşayabilecekleri, özlemlerini doyurabilecekleri toplum biçimini, işçi ve emekçilerin iktidarı, demokratik halk iktidarı yaratacaktır. Yani çocukların kurtuluşu, emekçilerin kurtuluşuyla birlikte ve sosyalist düzende gerçekleşecektir.

Ne var ki, bu böyle diye, bugünün sorumluluğundan kaçınılmaz. Tersine ilerici, demokratik talepler doğrultusunda iktidarları çocuklarımız için de zorlamalıyız.

— Millî Eğitim Bakanlığı bünyesinde bu sorunlarla ilgilenecek bir Genel Müdürlük açılmalı.

— Eğitim alanında fırsat eşitliği sağlanmalı.

— Eğitim kurumları çocukların becerilerini geliştirecek şekilde düzenlenmeli.

— Çocuk parkları, yuva ve kreşler açılmalı.

— En küçük çalışabilme yaşı tesbit edilirken 16 yaş gözönünde bulundurulmalı. Daha küçük çocukları çalışma zorunluğundan kurtarmalı.

— Çocukların gelişimini engelleyecek işlerde çalıştırılmaları yasaklanmalı ve denetlenmeli.

— Sağlık hizmetleri ilâç dahil parasız olmalı.

— Kırsal kesimde gezici uzman ekipler yaygınlaştırılmalı.

— Suçlu çocuk kavramı yasalardan çıkartılıp eğitime muhtaç çocuk olarak ele alınmalı, onların topluma kazandırılmaları için her türlü önlem alınmalı.

— 6 yaşından küçük çocuğu olan anneler cezaevlerine konmamalı.

— Çocuğu suçlamak yerine çocuğu suça itenler yargılanmalı.

— Çocuklarla ilgili talepleri bütün mücadele alanlarında dayatmalı.

— 1 HAZİRAN ULUSLARARASI ÇOCUK GÜNÜ OLARAK KABUL EDİLMELİDİR.

Suçlu kim? Onlar mı? Yoksa iktidarlar vede cocuklara insanca bir hayat sağlanmasını dayatmayan toplum mu?

Bütün çocukların oynamaya, gülmeye, çocukluklarını yaşamaya hakları var.

Gerçeğe mektup

Hasan'ların Anısına

Aşağıdaki şiir, inşaat kanalının çökmesi sonucu, altında kalarak hayatını kaybeden, ilerici arkadaşımız Hasan SATILMIŞ için yazılmıştır.

Ben, hiçbir zaman bu olayı kadere bağlamıyorum. Bu gibi iş cinayetleri yalnız Türkiye'de değil, kapitalist Avrupa ülkeleriyle, Amerika'da da olmaktadır.

Böylesi iş cinayetlerinde daha nice nice emekçi insanlarımız canından olmaktadır. Kapitalist düzenin çirkin yüzü böylesi olaylarla daha da ortaya çıkmaktadır. İş aramak için devlet kapılarını aşındıran, iş bulamayan, benim gibi milyonlarca işsiz insan var Türkiye'de. Aç kalmamak için, ailemizi geçindirmek için, sabahın kör karanlığında kalkıp, inşaatlarda çalışmak ve Hasan arkadaşımız gibi cinayete kurban gitmeyi göze almak zorunda kalıyoruz.

Gerçek okurlarının pek çoğu benim gibi ağır işlerde çalışarak yaşamlarını kazanıyorlar. Beklenmedik iş kazalarıyla, ölümle karşılaşıyorlar. Bu zor şartlar altında çalışıp da emeğinin karşılığını alamıyorlar. Bir de müteahhitler, çok kaçak işçi çalıştırıyorlar. Bir kaza olana kadar sigortalı yapmayıp, kazanın olduğu an hemen sigortaya kaydederek, sorumluluktan kurtuluyorlar.

Ben ve benim gibi milyonlarca emekçi insanımızın bu derdine köşenizde yer ayırırsanız çok memnun olurum.

İbrahim AZAPÇI
Çorum: GERÇEK Okuru

YAŞAM MI BU ANACIĞIM

Yaşam diyoruz adına
acısına, tatlısına.
Çark habire çevirmekte
çarkını
mutsuz da olsak, işsiz de.
Fakat yine mutluluğa koşuyoruz,
umutla...
Oysa farkında değiliz
kan kustuğumuzun
anamız ağladığının.
Bilemiyoruz,
adına kader diyoruz.

Bakarkör misali
uyutulmuşuz,
umut katmışlar rüyalarımıza
Ve gelen güne umutla
bakıyoruz.
çıkıyoruz nöbete...
Çarkın dişinde ezilip, doğrulamıyorsak
şükretmek niye
Bak şu inşaata,
betoner dönmekte,
harcını çekiyoruz göklere.
Anamız, avradımız,
Bacımız ağlıyor sılada
Hasanlar, Hamdiler, Hüseyinler
Düşüyor aklımıza,
Bir yıllık birikim bunlar,
Sizlere el edeli
Gurbete gideli
İnat olsun haykıracağım
KAHROLSUN BÖYLE
YAŞAM
KAHROLSUN BÖYLE
YAŞATANLAR!
Nerden geldin aklıma
gurbette anacığım..
Nöbette geziyor er
Tavanda bir Kelebek
özgürlük müjdeliyor,
doğru mu anacığım.

Burada da analar senin
gibidir.
Gecenin bu saatında
tütün kırar analar
gece gündüz demeden,
mutlu olamıyorlar.
yaşam deyip, şükrediyorlar.
Yaşam mı bu anacığım..?

İbrahim AZAPÇI

İNSANI AYDINLATMAYA ADANAN BİR ÖMÜR :

Ünlü Sanatçı Muhsin Ertuğrul Öldü

Tiyatro ve sinema san'atının ünlü ustalarından Muhsin Ertuğrul 29 Nisan 1979 günü öldü. 87 yaşında ölen san'atçı, uzun yıllar Türk sinema ve tiyatrosuna emek vermiş, yazdığı, sahneye koyduğu ve oynadığı oyunlarla, sabırlı ve fedakâr bir san'at emekçisi olarak kitlelere geniş hizmetlerde bulunmuştur. Uzun süre devlet tiyatroları genel müdürlüğü de yapan Muhsin Ertuğrul'u kitleler, kararlı ve azimli mücadelesiyle, san'atı en iyi biçimde ve halk muhtevalı olarak yaratmak yönünde gösterdiği titiz çabalarıyla ve eşsiz başarılarıyla tanımaktadır. San'atta ilerici ve emekçilerden yana bir tutumun sembolü olan Muhsin Ertuğrul, Cumhuriyetin kuruluşundan çok önceleri başladığı ve bin bir zorlukla sürdürdüğü san'at çalışmalarını, bir kazanç aracı olarak görmediği ve insanın gerçeğe biraz daha yaklaşabilmesini amaçladığı için bir başka değer taşımaktadır.

Gerici iktidarlar döneminde çeşitli baskılara maruz kalan ve san'at hayatımızdaki etkinliği kırılmak istenen Muhsin Ertuğrul, geniş yığınların ihtiyaçlarına ve taleplerine uygun bir san'atı beceriyle yaratmayı başardığı için bu saldırıları göğüsleyebilmiş, geniş yığınların sevgisini kazanmıştır.

San'atımızın çok şey borçlu olduğu bu büyük san'atçıya ve onun san'ata adanmış 87 yılına saygı duyuyoruz.

KÖY - KOOP'UN SOSYALİST ÜLKE KOOPERATİFLERİYLE İLİŞKİLERİ GELİŞİYOR

SSCB Kooperatifler Merkez Birliğinin çağrılısı olarak 4-12 Nisan tarihleri arasında Sovyetler Birliği'ni ziyaret eden KÖY - KOOP yöneticileri, Romanya ve Bulgaristan'da da görüşmeler yaparak yurda dönmüşlerdir.

Genel Başkan Nedim Tarhan, Genel Başkan Yardımcısı Sinan Avşaroğlu ve Pazarlama Müdürü Halis Tekince'den oluşan KÖY - KOOP heyeti, Moskova ve Gürcistan yörelerindeki tüketim kooperatiflerini ve kooperatif çiftliklerini de incelemişlerdir. İki ülkenin kooperatifleri arasında başarıyla sürdüğü vurgulanan ilişkilerin daha ileri boyutlarda geliştirilmesi için bilgi alışverişinin daha etkin olanaklar kazanması, uluslararası kooperatif çalışmalarına katılınması yönünde kararlar alınmıştır. Her yıl KÖY-KOOP'tan üç kişiye SSCB'de 10 ay süre ile kooperatifçilik eğitimi görmeleri yönünde Kooperatifler Merkez Birliğince olanak sağlanmıştır. Ayrıca KÖY - KOOP'un tüketim malları dış satımını içeren bir anlaşmanın ön hazırlığı olarak protokol imzalanmıştır.

Bulgaristan Kooperatifler Merkez Birliğinin çağrılısı olarak 15-20 Nisan tarihleri arasında Bulgaristan'a geçen heyet, burada da toplam 3 milyon dolarlık bir dış satımı içeren protokol imzalamıştır. Bu arada, bilgi ve deney alışverişi, heyet mübadelesi, turizm alanındaki işbirliğini geliştirmeye yönelik kararlar alınmıştır.

Centrosoyuz Başkan Yardımcısı Sputnitski ile köy Koop Genel Başkanı Nedim Tarhan

NAMLU MESELESİ

Parababalarının gazetelerinden bir tanesi 1 Mayıs'tan bir gün önce manşet atmış:

«Huzur namlunun ucunda».

Tabii namlular işçilere ve emekçilere çevrili olduğu müddetçe.

Bunun tersi de var beyler.

gedik taşı

BİZİM SINIF

Seydali

İŞTAŞ'ta Grev Var!

● BURSA'DAKİ İŞYERİNDE BİR AYDIR GREV SÜRÜYOR.

Ağaç-İş Sendikasının örgütlü olduğu İŞTAŞ'-da 4 Nisan 1979 dan beri başarı ile grev bayrağı dalgalanmaktadır.

Hayat pahalılığının her geçen gün daha çekilmez hale geldiği günümüzde, bir kilo et parasını bile karşılamıyacak bir ücretle çalıştırmak isteyenlerin insanlığından sözedilebilir mi? Bu gülünç rakamın aylık toplamı ise bir çift ayakkabıyı bile karşılamaz durumdadır. İş böyleyken, bununla 5-7 nüfuslu aile geçindirmeye bizleri mahkûm eden kimdir. Sormak lazım kim... kim.. tek kelimeyle bu düzenden çıkarı olan brı avuç kapitalist değil midir?

Gözlerini kâr hırsı bürümüş zalimlerin, işçilerin ve emekçi halkın kanını emmelerine karşı; işçi sınıfının silahı olan greve de İŞTAŞ İşçileri sarıldı.

Beş buçuk aydır sürdürülen toplu sözleşme görüşmeleri, işverenin katı ve uzlaşmaz tutumu nedeni ile çıkmaza girmiş, grev ise kaçınılmaz hale gelmişti.

İşçi sınıfının, uluslararası birlik, dayanışma ve mücadele günü olan 1 Mayısın İstanbul'da kutlanmasının isteniyle dolu olan İŞTAŞ İşçileri «Sıkıyönetime HAYIR» demektedirler.

Grev komitesi başkanı, asgari ücretin çok düşük olduğunu belirterek, Hükümetin bu konudaki tutumunu eleştirerek kamu oyunda yankı bulan asgari ücretin geçtiğimiz yılların en düşük geçim indeksini bile karşılamıyacağını belirterek DİSK in önerdiği asgari ücretin yasalaşmasının gerektiğini söyledi.

İŞTAŞ İşçileri, birinci yıl 130, ikinci yıl yine 130 olmak üzere kıdem zammının her sene için, sene çarpı tabiri ile iki lira, beş maaş karşılığı da ikramiye istemektedirler.

Bedirhan SAMUR
Gerçek Gazetesi
Muhabiri

REFERANDUM HAKKI YASALLAŞMALIDIR!

İştanbul İş Mahkemesi, Bölge Çalışma Müdürlüklerinin, yetkili sendikayı belirlemek için durum tesbiti yapmalarını ve bunun için işçilerin oyuna başvurmasını isteyen kararını bozan Yargıtay'ın bozma kararına uymadı ve eski kararında direndi.

Referandum hakkını şekil olarak tartışma konusu yapan bu karar, meselenin özüne değinmemektedir. Ama, işçilerin iradesine önem verdiği ve bu görevi Bölge Çalışma Müdürlüklerine yüklediği için ilerici bir karardır. İşçiler, hengı sendikada örgütlü olacaklarını, tercihlerini kimden yana kullanacaklarını kendileri belirlemelidirler. Ancak bunu mahkeme kapılarında değil, uzlaşmazlığın ilk aşamasında yapmalıdırlar. Mahkemenin kararı buna cevaz vermekte ve işi sürüncemeye bırakacak yolları tıkamaktadır.

Ne ki, esas olan REFERANDUM'un bir yasal hak haline getirilmesidir. Bunun esası, gizli oy ve acık sayımla işçilerin kendi iradelerini ortaya koymalarıdır.

Bugünkü hükûmetin ağırlığını oluşturan CHP, iktidara gelmeden önce işçilere REFERANDUM hakkını tanıyacağını açıkladığı, hatta bunu programına aldığı halde bugüne kadar konuyu aklına bile getirmemiştir.

Referandum hakkı siyasal ve demokratik plânda ele alınmalı ve kanunla belirlenmelidir. İş mahkemeleriyle Bölge Çalışma Müdürlükleri arasında tartışmadan işçiler ve emekçiler zarar görmekte, patron sendikacıları bu boşluktan azami ölçüde yararlanmaktadırlar.

REFERANDUM hakkı, sarı sendikacılığın sonu ve işçi sınıfının birliğinin de güvencesi olacaktır.

Gerçek

FABRİKALARDA BİZ
TARLALARDA BİZİZ
BİZİZ YENİ DÜNYAYI KURAN

KANAL İŞÇİLERİ
GAZETEMİZE DERTLERİNİ DÖKTÜLER

«Bizimki Yaşamak mı?»

Manavgat'ta 1978'den bu yana kanal inşaatı sürüyor. Burada Ordu'dan, Kayseri'den kopup gelen işçiler çoğunlukta. Hepsinin ortak bir özlemi var: Bir dilim ekmek parası kazanmak. Kapitalist sömürü düzeni onları iş için, EKMEK için yurtlarından yuvalarından ayırmış. Halk arasında bir söz .vardır: «Karnın nerde doyarsa vatan orasıdır.» İşsizlerinin büyük bir bölümünü yabancı ülkelere gönderen Türkiye'de bu söz ayrı bir anlam kazanıyor.

Şimdilik kanalizasyon inşaatında 35 kadar işçi çalışıyor. İlerde bu sayı daha da artacak. Bundan sonrasını işçilerden dinleyelim:

GERÇEK: Sendikanız var mı?

CEVAP: Yok. arkadaşlara sendikalaşmanın gerekli olduğunu anlatıyoruz. Yalnız her şey sözde kalıyor. Zaten işten başımızı kaşıyabildiğimiz yok.

GERÇEK: Sigortanız var mı?

CEVAP: Sigortamız var.

GERÇEK: Kaç lira ücret alıyorsunuz?

CEVAP: Değişiyor. 150 lira ile 280 lira arasında değişiyor. Eşit işe eşit ücret verilmiyor. Bu pahalılıkta aldığımız ücret boğazımıza zor yetiyor.

GERÇEK: Yeme içme işlerini nasıl hâllediyorsunuz?

CEVAP: Sabah kahvaltımızı şantiyede yapıyoruz. Öğleyin iş yerinde yiyeceğimizi götürüyoruz. Kuru ekmeğin yanına bir katık buluyoruz. Soğan, helva, peynir, zeytin... gibi.

Akşam geldiğimizde yoruluyoruz. Doğru dürüst akşamları bir şeyler yiyebiliyoruz. Onu da yorgunluktan yapabilirsek.

GERÇEK: Kaç saat çalışıyorsunuz?

CEVAP: Sabah sekizde başlıyoruz, akşamüstü saat 17'de bırakıyoruz. 8 saat çalışıyoruz.

GERÇEK: Tatiliniz var mı?

CEVAP: Hiç tatilimiz yok. İçimizde yıllardır hiç bayram yüzü görmeyen var, Anladık ki, bize bu düzende bayram yok. Ancak yağmur yağarsa açık inşaat olduğu için çalışamıyoruz. O zaman da ücret alamıyoruz. Bu durumda dinlenmek mümkün mü? Bizimki yaşamak mı?

GERÇEK: Ücretlerinizi almada bir zorlukla karşılaşıyor musunuz?

CEVAP: Karşılaşıyoruz. Dört aya yakındır doğru dürüst ücret alamadık. Patronlar «Tahsisat yok» diyorlar. Ama patronlar, bize ödemedikleri ücretlerle buz fabrikalarına, Avrupa'dan makina aldılar. Aylık ücretimizi ne zaman alacağımız belli olmaz. Kesin bir gün yok. Mayıs'ın 16'sında tahsisat gelecekmiş. Biz Haziran'da alabiliriz ancak.

GERÇEK: Bugünkü CHP Hükûmetinin tutumuna ne diyorsunuz?

CEVAP: Söylediklerinin tersini yaptı. Pahalılık dayanılmaz oldu. Aradığımızı, örneğin bir sigarayı bulamıyoruz. CHP'nin ne mal olduğu anlaşıldı.

GERÇEK: Gazetemiz aracılığı ile duyurmak istediğiniz başka sorunlarınız var mı?

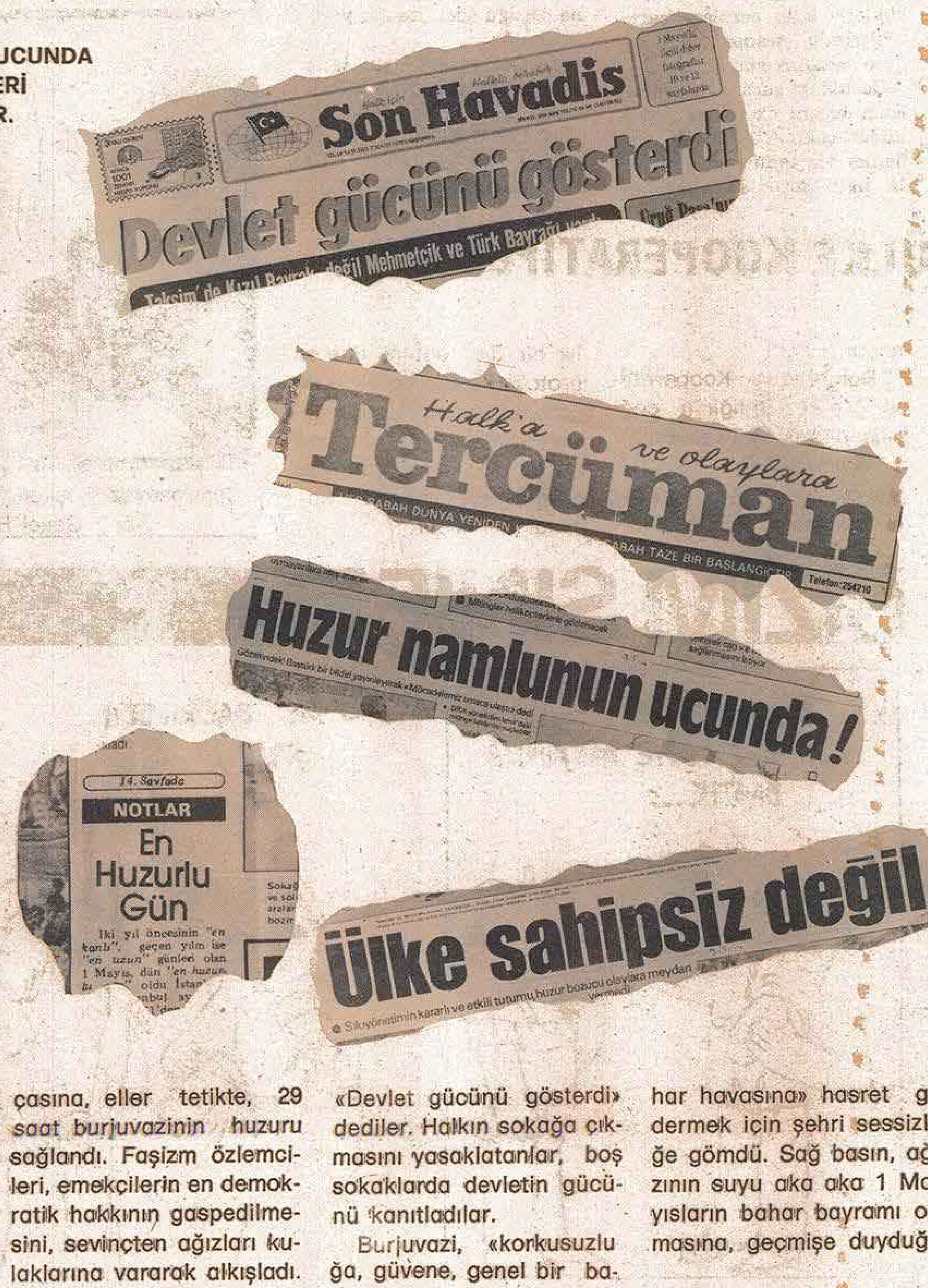
CEVAP: Sendikalaşmamımıza yardımcı olunmasını istiyoruz. Sendikasız hiç bir hak alamayacağımız anlaşıldı. Bizler de insanca yaşamak istiyoruz. Okuyacak, eğlenecek zamanımız olsun istiyoruz. Dertlerimizle ilgilendiğiniz için teşekkür ederiz.

Manavgat GERÇEK muhabiri

Burjuvazi 1 Mayıs'ta Korkulu Bir Gün Yaşadı

● BURJUVAZİ «HUZUR»U HALKI EVİNE KAPATMAKTA BULDU

● «HUZUR»U NAMLUNUN UCUNDA ARAYANLARIN ÖZLEMLERİ GERÇEKLEŞMEYECEKTİR.

İşçi sınıfının, halk güçlerinin 1 Mayıs'ı 1 Mayıs Alanında kutlama kararlılığı, burjuvazinin yüreğine korku saldı. Burjuvazi 1 Mayıs'ta ve öncesinde korkulu günler yaşadı. Burjuvazi, 1 Mayıs'ta işçi sınıfının uluslararası dayanışmasını engellemek için 1979 1 Mayıs'ında yapabileceği en son şeyi yaptı: Sokağa çıkma yasağıyla halkı 29 saat evine kapattırdı.

1979'un 1 Mayıs'ında soğuk terler dökenler, «huzur»u namlunun ucunda aradılar. Halkın özgürlüklerinden edildiği, işçi sınıfının en demokratik hakkının elinden alındığı, TSİF ve TİP Genel Başkanlarının tutuklandığı bir günü «En Huzurlu Gün» ilân ettiler. Burjuvazinin sesi sağ basın, açıkça sermayenin huzurunun sosyalistlere ve ilericilere ülkeyi zindan etmekten geçtiğini haykırıyor. Devletin diktacı karakterine ağırlık verilmesini istiyor, namluları gördükçe iştahı kabarıyor.

Burjuvazi korkulu bir gün yaşadı. Taksim'in bütün giriş çıkışları tel örgüler, tanklar, barikatlarla kapatıldı. Ülkede savaş varmışçasına, eller tetikte, 29 saat burjuvazinin huzuru sağlandı. Faşizm özlemcileri, emekçilerin en demokratik hakkının gaspedilmesini, sevinçten ağızları kulaklarına vararak alkışladı. «Devlet gücünü gösterdi» dediler. Halkın sokağa çıkmasını yasaklatanlar, boş sokaklarda devletin gücünü kanıtladılar.

Burjuvazi, «korkusuzluğa, güvene, genel bir bahar havasına» hasret gidermek için şehri sessizliğe gömdü. Sağ basın, ağzının suyu aka aka 1 Mayısların bahar bayramı olmasına, geçmişe duyduğu hasrete dair renkli manşetler attı.

1 Mayıs, bahar bayramı değildir. Halk güçlerinin özgürlüklerinin elinden alındığı bir gün hiç değildir. 1 Mayıs işçi sınıfının uluslararası dayanışma ve mücadele günüdür. 1 Mayıs'ların hiçbir güçle engellenemiyeceği günler uzak değildir. İşçi sınıfımızın burjuvaziden yasakların hesabını soracağı günler yakındır. Gericilerin özlemlerine teslim olan CHP'nin emekçilerden gerekli cevabı alacağı günler çok yakındır.

Budjuvazi, 1 Mayıs'ta huzuru namluların ucunda buldu. Bunu itiraf ediyor. İşçi sınıfımızın artık burjuvazinin huzurunu kaçıracak bir toplumsal güç haline geldiğini saklayamıyor. Korkusunu gizleyemiyor. Sokağa çıkma yasağı, onun ezelî korkusunun resmen itirafıdır. İşçi sınıfının, artık boyun eğdirilemiyecek bir güce ulaşmakta olduğunun kesin kanıtıdır. Emekçilerin bu en demokratik hakkına gericiliğin kayıtsız şartsız boyun eğeceği günlerin çok yakın olduğunun açık ispatıdır.

TÖBGİS BASIN BİLDİRİSİ

Grevimiz Kırılmak İsteniyor

Dört aydır sürmekte olan Akın Giyim Sanayii grevi patronun yeni bir oyunuyla kırılmak isteniyor. Kararlı bir biçimde 30 işçinin sürdürmekte olduğu grevi durduramıyan işveren lokavt yapma yolları aramaktadır.

Grev süresince mal sahibi İlim Yayma Cemiyetine yer kirası ödemeyen işveren, tahliye kararının alınmasına yol açmış, bir danışıklı dövüş sonucu işyerini boşaltarak grev belâsından kurtulma çabasına girişmiştir. Olay, patronlarla gerici güçler arasında her türlü işbirliğini ve kirli oyunu açığa çıkarması yönünden ilginçtir. İşçilerin sendikal mücadelesiyle baş edemeyen patronlar, onları sokağa atmak için bütün kozları kullanmakta, iğrenç plânlardan medet ummaktadırlar.

Patronun grev kırıcı komplolarıyla ilgili olarak bir bildiri yayınlayan Trikotaj, Örme, Boyama, Giyecek ve İplik Sanayii İşçileri Sendikası (TÖBGİS) Genel Sekreteri, işçi sınıfının grev hakkına yönelik bu saldırının püskürtülmesi için sendikalar ve demokratik güçleri dayanışmaya çağırmıştır. Tezgâhlanan oyunun arkasında UFİ A.Ş.'nin bulunduğu da belirtilen açıklamada: «İşçi sınıfımıza ve işçi haklarına uzanan eller, işçi sınıfımızca ve emekten yana olan tüm güçlerce kırılacaktır» denilmektedir

Gerçek sahibi: Ali KAR / Sorumlu Müdür: Hamit ÇAYLI
Adres: Başmüsahip Sok. Tan Apt. 10/11, Cağaloğlu - İST.
Baskı: TEKSEN OFSET Baskı Tarihi: 7 Mayıs 1979.